

Un punt per cada I una I per cada punt

Fa relativament pocs dies que vàrem poder admirar en la nostra ciutat uns formosos i acolorits cartells, o com vulgueu dir-ne que portaven la següent llegenda: FIGUERAS L'AMPURDA i anaven destinats a ésser adherits —amb faltes d'ortografia incloses— als vidres dels automòbils.

Per les mateixes dates llegíem astorats un programa de mà d'una obra de teatre (?) que es representava en la nostra ciutat. En aquest programa, mal redactat en català, vàrem poder-hi comptar disset faltes, tant d'ortografia com d'estil, més aviat de les gruixudes (ús de la i grega, manca de apòstrof, barbarismes, etc.). També en una publicació local no massa pràctica en la utilització del català, publicava un anunci que ortogràficament era més que discutible. Tot això amics, és greu. És greu, per quant representa que aquesta normalitat que hem desitjat i desitjem per a la nostra cultura i pel nostre idioma no ha arribat encara, i no ha arribat perquè no estem preparats per l'exercici d'aquesta normalitat. I això és el fet realment greu.

Normalitat, vol dir emprar el català per a fer publicitat, vol dir tenir una premsa i una ràdio, vol dir treballar científicament en català, però per sobre de tot normalitat és escriure amb un mínim de correcció aquest idioma que volem portar a tot arreu.

No volem però, esquinçar-nos les vestidures per la publicació d'unes faltes d'ortografia. Fins i tot són molt justificables si tenim en compte les especials circumstàncies en que s'ha

...hem viscut per salvar-vos els mots
per retornar-vos el nom de cada cosa...

(Salvador Espriu, inici de càntic)

desenvolupat la nostra cultura. Mancada d'uns organismes naturals i autèntics de defensa (escola, Universitat, medis de difusió, etc.) els catalans de les noves generacions han tingut que ésser uns autodidactes del seu propi idioma, és per això que no volem ser durs en el nostre judici. La urgència, doncs de què sigui realitat aquest "slogan" de "Català a l'escola" queda demostrada palesament amb els tres fets que acabem de comentar. I els hem portat a aquestes pàgines sense cap mena d'indignació, ni de paternalisme didàctic; ens ha mogut tan sols una mena de vergonya individual i col·lectiva, un elemental sentiment de fidelitat a aquest idioma que volem normal i correcte.

Enguany, més que mai, en l'avintesa del centenari de Pompeu Fabra —efemèrides mai prou ponderada— el millor homenatge, el millor testimoni d'autenticitat, l'hem de donar a través de l'idioma. Benvingut sigui el català als noms comercials, benvingut el nostre teatre, benvingudes també les frases publicitàries per a la nostra ciutat i la nostra comarca en la nostra llengua, però si us plau, sense faltes d'ortografia!

ORIOL RODA

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

Les darreres notícies, ens porten a parlar, dels Estats Units, per dos motius. Per una banda, la suspensió dels bombardeigs sobre Vietnam del Nord, decretada pel Preident senyor Johnson, i per altra les eleccions presidencials; temes suficientment importants per a portar a aquestes pàgines.

L'nunci de la suspensió dels bombardeigs, sobre Vietnam del Nord, del President Johnson —en els darrers dies de la seva estada a la Casa Blanca—, ha obert la porta, d'una esperança definitiva, en la recerca de l'anhelada pau, al Vietnam.

Aquesta setmana, a París, les negociacions, entre Vietnam del Nord i Estats Units començaran a tenir una base ferma en la que basar els seus principis de pau, en aquesta guerra que ha proporcionat tantes i tantes víctimes.

El govern de Saigón, en la veu del seu President, senyor Van Thieu, s'ha mostrat extremadament dur, amb Johnson i la suspensió dels bombardeigs. Aquesta duresa, expresada per Van Thieu, ha provocat entre la població civil del Vietnam del Sud, una antipatia vers el seu President —que molts consideren— com a decisiva per la seva continuació en la Presidència del seu país. Esperem, però, que aquesta actitud del govern de Saigón no posi en perill aquest primer pas encaminant a una definitiva pau.

Naturalment que les negociacions seran llargues i difícils. Però confiem en la bona voluntat dels governs de Hanoi i

Estats Units per a portar a bon fi, aquestes esperades negociacions de pau.

— — —

Richard Nixon i Hubert Humphrey —sense oblidar a Wallace—, en el moment d'escriure aquestes ratlles, estan rebent els vots de tots els nordamericans, destinats a elegir un nou President per la seva Nació. Les enquestes de darrera hora senyalen a Nixon, com el candidat favorit, a molt poca diferència de Humphrey, que amb la suspensió dels bombardeigs sobre Vietnam del Nord i l'apoi de Mc. Carthy, ha vist augmentades les seves possibilitats.

No creiem que Wallace, pugui endur-se majoria de vots —fora els dels Estats del Sud, fidels a la política racista—. Per tant, entre Nixon i Humphrey, ha de sortir el nou President dels Estats Units. Sigui quin sigui, l'elegit, nordamèrica entrarà —ja havíem tingut ocasió d'assenyalar-ho— en un període gris i de poc relleu en la seva història.

No volem oblidar a Johnson, en els seus darrers dies, com a President, que ha tingut que portar el timó de la nació més poderosa del món, en moments difícils i l'ombra d'un gran home, J. F. Kennedy, que va encaminar els passos de nordamèrica cap a camins nous. Johnson, ha estat sens dubte, un President honest.

M. MINOBIS